

πυρκαϊκή χωρίς βέβαια ακόμα να ξέρουμε
 πού τις πήγαιναν. Όταν φταίγαμε ανοίχουν
 ένα κελί και τις κλωδώνουν μέσα.

Μετά όργιζε η αγωνία τι απέγινε ο
 Ιπποκράτης, άραγε τον βκότωσε τον Ιταλό;
 Δεν ξέρουμε τίποτα μόνο καταλαβαίναμε πως
 μά να πιάθουν εφιά θα πεί πως αυτός το
 έβγαζε, τους ξέφυγε, και με αυτήν την βκείψη
 πυρκαϊκή ήχο. Μας κράτησαν τρεις μέρες,
 έρχεται ένα πρωί ο Ιταλός και μας λέει,
 οι αδελφές να φύγουν. Εσφιμαβτικά με βιά
 γρηγορά και φύγαμε. Μείνανε ο μπαμπάς
 και η μάνα.

§ Πήγαμε σπίτι. Μάθαμε πως ο Ιταλός που
 πυροβόλησε, πέρασε δίπλα από το πρόσωπό
 του η βφαίρα

Δεν έγραφα ότι ο Ιπποκράτης ήταν στο
 καφενείο "Παραδείσος" που ήταν γεμάτο
 κόσμο. Ο Ιταλός πήγε κοντά του και του
 λέει ο Ζαΐβης Ιπποκράτης, έλα μαζί
 μου. και κείνος αντάς άλλης απάντησης
 τραβάει το πιστόλι από την τσέπη του
 και πυροβολεί. Ευτυχώς δεν τον βρήκε η
 βφαίρα. Έγινε πανικός μεγάλος, γαφρικό και

από τους Ιταλούς και από τὸν κόβρο· μετὰ
 βσι βαβαρία τὸ ἔβηκε ὁ Ἰπποκράτης,
 βρῆκε μιὰ πόρτα βε ὑπόγειο, βυβαίνουκε,
 Ἰππῆς βίβα βέηρη τὴν νύχτα, μετὰ πῆγε
 βσι κείνα. Σὺ κείνα κοντά, ἴσαν μιὰ
 οἰκογένεια τῆς ἐπιβόουνης. Πῆγε τὸς εἶπε
 νὰ πᾶνε βσι καδύβι νὰ παίρουν τὸ πολύγραφο.
 Μοῖς προῖαβαν και τὸ πῆραν. Τὸ ἐκρυψαν και
 ἐβείλε μετὰ και τὸ πῆραν.

Κυκλώθηκε και τὸ καδύβι ἀπὸ Ιταλούς, εὐτυχῶς
 βεν βρῆκανε τίποτα, τὰ φασαῖα τῆς ἀναίκαλης
 εἶχαν τραβηχθεῖ ἀπὸ καιρὸ βσι φωριά.

§ Τὴν αἰδη βέρα ἡ Πιπίβα πῆρε τὸ ἀνάκι
 και τὸ ἔκανε μιὰ βόλτα γιὰ φροτοφράκι.
 Ἐκείνη τὴν ὥρα πέραβε ὁ Νίκος Δυβωνίτης
 και με τρόπο τῆς εἶπε πως ὁ Ἰπποκράτης
 ἴσαν καλά. Εὐτυχῶς και βιάθαβε. Τὴν τρίτη
 βέρα που βρῆκαβε, ἓνα πρῶνὸ φωτιάει
 ἡ πόρτα. Πηγαίνω νὰ δω ποίος εἶναι
 και βλέπω τὸν Σταθὸ Σιμό, μου λέει φωνάζει
 τὴν ἀδεαφούδα, του λέω ἐγὼ "ποία ἀπο
 ὁδὸς;" μου λέει "ὁποία θεῶς". Ἐγὼ φωνάζω
 τὴν Πιπίβα, και τὸν ρωτοῦμε τι μας
 θεῶς. Μοῖς λέει εἰδατε μαζί μου βας

Θέλει ο Διοικητής. Τού λέω πήγαινε εσύ και εργάσου και εμείς, αυτὸς ξεκίνησε καὶ βέ ἀποβόλεη τὸν ἀκολοῦθιβαίε.

Μας πηγε βτο Διοικητή. Μας ἐκάλαν δύο ἐρωτηθεὶς, πού βριέκεται ο ἀδελφὸς βίας, τὶ νέει τοῦ βιαθαίε, εἰμὶς τοῦ εἰπαίε καὶ βας δύο ἐρωτηθεὶς, δέν ξέρουμε τίποτα. καὶ λέει βτο Σίμο καὶ Σαλικά, δέν καταλαβαίε τὶ τοῦ εἶπε. Μας παίρνει ο Σίμος καὶ κατεβαίνουμε τὴν βκαίλα. Καταλαβα πού βίας πηγαίνει τοῦ λέω "φυλακὴ θα βας βάλεις." Μας λέει "βλέπω πανῶνιζεται", εἰμὶς μελαβτές. Τού λέω δέν περαστ^{ει}, θα κανουμε βυτεροφιά βτους γονεὶς βας. Μας κρατήσαν ἀλλες 2 βέρες καὶ μετὰ βας βγάλανε, εἰμὶς καὶ τὴν Πιπίτβα. Οά γονεὶς βας εἶναν.

ξ Μετὰ ἀπο 10 βέρες, βλέπαμε τὸν πατέρα βας νὰ ἐρχεται τρέφατος μετὰ ρούφα βτὴν πλάτη τοῦ. Μας λέει "ερέφατε καὶ παρέτε τὴν βίανα βας κατὶ δέν ξέρω τὶ ἐπαθε καὶ δέν μπορεῖ νὰ περπατήε."

εἰμὶς τρέφατε ἀμέως καὶ βρῆκαμε τὴ βίανα βας βτὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, τὶ ἐπαθε;" τὴ ρωτήσαμε. Μας λέει "ἦρθε ο

φύλακας και μας φωνάζει, άγρια, επίπορος
 δρόμο ψύξετε γρήγορα. Η μαμά αμέσως
 το βιαζόταν είν τον παιδάνε, μ'αυτο μας
 βιάζονταν, και με τον βκέλη αυτη δεν
 μπορούσε να κουνθεί απο τη θέση της.

Ο πατέρας μας γρήγορα, γρήγορα άρπαξε
 τα πράγματα και έφυγε. Εκείνη βια-βια
 βγήκε έφω και καθυστε στο πεζούλι.
 Την πήρανε, της ειπαμε, πως δεν τον
 παιδάνε, και ξεκινήσαμε μα το σπίτι. Ιδρωσαμε
 να τη συνειρουμε. Εσυ βγήκε ο πρώτος
 ανταρτης και μετά οδοι ποιν βενυ αυτι-
 βσταθη βγήκαν στο βουνό και ετσι
 έγινε το ανταρτικο στο Ζάφο.

Μετά απο αυτα η ζωή μας ήταν
 πιο δύσκολη. Οι σταδοί που ήταν διπλά
 στο ξενοδοχείο έλεγαν πως ο Ιπποκράτης
 έρχονταν τα βράδια στο σπίτι. Αυτά τα
 λέγανε την καθαριέρα του ξενοδοχείου
 οι σταδοί. Και τις λέγανε πως είχαν ήερο-
 βολιβίδες στο τραπέζι τους να την ριζούν
 στον "Ζάφο" όπως των έλεγαν.

Συγγνώμης ερχόταν γυναίκες, και μίας
έλεγε πως είχαν αδελφό στο βουνό
και θέλανε να τους πουλήσει που να
πώνε να βρούν τους αντάρτες. Αυτές
βέβαια ήταν βλάκες, αλλά εμείς αυτά
τα ξέραμε και προέβραμε παλιό.

Μας έλεγε η καθαριέρα του ξενοδοχείου
πως ένας Σταθός Γιατρός Αφωριστικός
είχε πάρει στο τραπέζι του δεκατοίκια,
και τής έλεγε πως τα δίνει στα
κορίτσια που πηγαίνουν να τού κάνουν παρέα.
Μας, το παραθύρο του, έβλεπε στην αυλή
μίας. Ενώ μια μέρα έβραβα χορτά στον
κηπο και δεν αναβανε τα φύλλα, και
φουρούβε, και τρέφανε τα βότσα μου,
από τον κηπο. Και οικουμ μια φωνή,
μυρμήκη και βλέπω τον Σταθό να κρατάει
ένα δεκατοίκι στο χέρι και να μου το
δείχνει, και να μου λέει Θεέ, Θεέ,
ενώ κατάλαβα. Όχι του λέω όλο νεύρα
δε θέλω, και πηγαίμενα στο σπίτι.

* *

§ Δεν έγραφα, πριν βγει ο Ιπποκράτης
στο βουνό, είχε πάει στο Καλαμπάκταρ

και εφερε μια προβατινα με το
 αρνακι. και η προβατινα δεν περπατουσε
 και ο Ιπποκράτης βήκωνε το αρνακι
 οσο το δρόμο μα να περπατάει η
 προβατινα, και μα να φτάει στο καρλόβασι
 ηθελε 8 ωρες. Αυτο λοιπον το αρνακι
 αιμα βεγαλιωσε το βράδυ και πήρε ο
 μαινα 2 ης μπριζολες και τραβηξε
 την εξοχη με την ελπιδα μππως
 ανταμωσει τον μο τις και του δωσει
 τις μπριζολες. Τυχηνη πηγαινε εξοχη
 με την ελπιδα μππως δει τον μο
 τις, την ετρωγε ο πονος

* *

§ Εν^ω τριεταξυ οι ανταρτες δυναμωσαν στο
 βουνό, και περνούσαν ^{οι} ~~α~~ κιντες και ηρθε
 η ανωση του '42.

Μετα βράβαρε και την προβατινα. Μια
 μερα βηκώθηκε ο μπαρμπας πολυ
 πρωι, και μερα στο μαγαζι εβραφε
 την προβατινα. Ακομα και το αιμα το
 βαφαρε σε κουβα και οπως επηξε
 το τρανιφαρε.

Μοις λοιπον βραβαρε την προβατινα

και την εβαλε να βραγγι^{ει}, φτάνουν βτό
 βρόβο, βτό βρολίο, αυτοκίνητα με σταλούς,
 τους λαυροκουίντες, όπως λέγανε πταν οι
 φέρότεροι, και καθιβανε απο ένω απο το
 μαζαφι. Ακόμα και βτό βκαλοπιασ τις πόρτες.
 Αιέβως ο μπαρμπός λέει αν ερθαν μεθα,
 πα'ει η προβατίνα. Αρριβέ και την / κοφιαταβε,
 και την βκορπιβε βέ οτο το βπιση, αλλά
 δεν έγινε τίποτα και έτσι φαγαβε εβεις την
 προβατίνα.

ξ Μια μέρα ερχεται απο τα Κορσέικα
 η φίλη μας η Ουραϊνα να μας δε. Ηταν
 πολύ φίλη μας. Μου λέει οτι πηγανε βτο
 χωριό μια κοπέλα και εραβε βτά βπιση
 και τος δινανε 1 οκά οβπρια τη μέρα.
 Μου λέει δεν ερχεσασ και εγω. Εγω
 βέβαια ηξερα καλά το ραφιμο. Μου
 λέει θα φας καλά, και θα πάρεις
 και 1 οκά οβπρια τη μέρα. Εγω ξενηκώθηκα
 μου' πετύδαβε πολύ, δεν ειχαβε τι να
 μαγειρεύαβε. Εφυγα λοιπόν μαζι τος. Δύο
 ωρες περπατούαβε και φταγαβε το βραδάκι.
 βτο χωριό. Το βραδυ που φαγαβε δεν
 πίστευα βτα μάτια μου, μπόλιχο ψωφι

και κουκιά. Το πρωί άρχισα και έραβα.
 Περαιवानε τρεις μερες, το ερτο βράδυ
 τα φαραματα βλέπω στον υπνο μου
 πως βτα βουνά που βλέπαμε από
 το σπίτι, γέμναν κόβο και ο κόβος
 έφεινε ότι φέδουν στον Επιταφιο. Δεν
 έφρασα ότι θέσανε στο φηριο ότι θα
 κατέβαινε ο Ιπποκράτης να με δει, γ'αυτό
 θέσανε πηγα στο φηριο. Λοιπόν με το όνειρο
 ζυπντα τρομαφμενο. Εκείνη τήν βυφη δεν
 προλαβα να βηκωθώ από τό κρεβατι
 και ανοίγει τήν πόρτα ο άντρας τής
 Ουρανίας, ο Άρθεος. Μου δεί βηκω Μαρία
 βηδοκος μεγαλος έγινε από τήν πλευρά
 του Πλάτανου, και θένε πως θα γίνει
 βηδοκος και από τήν δικιά μας πλευρά.
 Γρηγορα, φύγε μα το καρδοβακι, γιατί
 θαθικαφε ολοι, και βι και μες. ^η ^ι ^{αι} ^{αι}
 βτα γρηγορα, ετοιμασομαι να φύγω, και με
 ποσόν θα κατέβαινα; μοι μου τώσο ερωτο.
 Αλλά τι θα κανα, και ο θεος βοηθός.
 Ευχαρις εκείνη τή βυφη έρχεται μια
 κοπέλα που και αυτή ήθελε να κατέβει
 στο καρδοβακι. Αυτή είχε αδελφο δοβίλογο

Μεγάλο που ζύγε στο Βαθύ, και αυτή
 από φόβο ήθελε να φύγει. και ετσι
 μια αδελφή του ανταρτη και μια του
 δοβιλογοου καιταρε παρτα, και πετουβαμε
 στο δρομο. Ευτυχως ολο κατηφορο, στα
 ηρηγοροι φταβαμε στο καρλοβαλι. Ευτυχως
 δεν βρηκαμε στο δρομο αυτε εναν
 ανθρωπο. Τηνοι στο επιση, που εινου ο
 μπαμπας, μου ειπανε πως τον πηξαν φυλακη,
 μαθαρε πως ειχαν πιαβε κοβμο που
 βρηκαμε στα ηυροφια και τους βαλανε
 φυλακη. και με μας τι θα γινε. Ανοιτα τα
 πραιματα που μου βαλανε μετα μια
 το ραψφο, 1 οκα ρεβυθια, 1 οκα κωκια,
 και 1 οκα κρεμμυδια. ενωμεταφου νηητωνε;
 εμεις βαλαρε διχα ρεβυθια, να τα
 καβουρντιουρε να κανουρε τραγαλια.
 Δεν προλαβαμε να τα ψηθουρε και
 ηυπιαε η πορτα. Ανοιουρε και ηεμμε το
 επιση σταδου. Μενε στη μητερα μας, ηρθε
 ο διοικητης που τον λεγανε πολυ κακο.
 λεει ο διοικητης στη μαμα « που εινου
 ο γος σου; » Η μαμα με θαιρησε του
 λεει « ο γος μου εινου μεγαλος και

δεν με ρωτάει τι θα κάνει." Εγώ > λέει
 στον διοικητή, "εγώ ρωτάω την μητέρα σου,
 τι κάνει; έτσι και ο γιος μου δεν με
 ρωτάει τι θα κάνει."

Μετά μας λένουν ότι έρχεται μαζί
 μας. Εμείς καταλαβαίμε που θα μας
 πηγαίνουν, τους λένε να πάρουμε ριζο-
 ρούχα μαζί μας. Τότε, μας είπαν.
 Εκεί μπροστά τους βιάσαμε μιά κουβέρτα
 και ριζοχέ μείρα, 1 παπλωμα, κουβέρτες,
 βεντόνια, μαξιθάρια και ότι άλλο πρώτης
 ανάγκης. Μετά λέει η μαμά, "ας μιν πάρτε
 και την μεγάλη. Εκείνο είναι παντεφόν
 και ο άντρας της είναι στην Αμερική."
 Αυτοί δεχτήκανε και έτσι αφήσαμε
 την ελπίδα στο σπίτι, η μαμά, εγώ, η
 Πιπιτζά, η Σελίνα μας βιάσανε μπροστά
 και βιάσανε από το σπίτι. Η αυγή
 γέματη βραστό. Όταν βρήκαμε στο
 δρόμο, ο δρόμος γέματος βραστό,
 τότε η μάνα μας βιάσανε και
 αρχίσα τις φωνές, μας βιάσανε βέ αυτο-
 κίνητο και μαζί μας ο Σταύρος ο βοηθός
 του διοικητή, κλάσανε, φωνές η μάνα μας,

« που με πάτε με τρία κοριτσάκια; Ενώ την
 ποιηγορούδα «μην κλάς θα μιάς πάνε στον
 πατέρα μιάς και θα εμιαζέ ολοι μαζί»
 και να τής λέει και ο Σταύρος, «μην κλάς
 μάρτα, μην κλάς» και έτσι φταβαίε την
 αυτονομία. Ανοίγουν το κέρι, βγαίνουν
 αδελφούς που είχαν μέρτα και μιάς βάζουν
 μόνον εμιάς, ευτυχώς βάζανε μαζί μας
 και τον πατέρα μας. Ευτυχώς οι Σταυροί
 μας φέρθηκαν πολύ καλά. Στην άλλη
 μέρα μιάς βάζουν βέ ένα μεγάλο
 αυτοκίνητο, μιάς συνοδεύαν 12 Σταυροί με
 τα όπλα στο χέρι. Μαζί μιάς βάζανε
 και έναν από τον Πλάτανο που είχε
 αδελφός αυτάρτη. Όταν περάσαμε από το
 σπίτι μιάς στο δρόμο είδαμε την Ελένη
 τής φωνάζανε και έτρεξε και αυτή
 πύω από το αυτοκίνητο μέχρι που μιάς
 έφτασε.

Τέτοιο ταξίδι δεν θα το ξαναβούμε ποτέ,
 να τρέψα το αυτοκίνητο σαν τρέλλο
 αφού ο πατέρας μιάς, 40 χρόνια
 κομμουνιστής, θα δούλε με βή βτέρια, και
 έκανε εμετό. Τέλος με πολλά βάρματα

και φαλαίδα φταίραμε βγή Βαθύ
 βγίς Μεγάδες φυλακίες. Ξη φυλακή
 συτιθίζαν όταν έφτανε αυτοκίνητο με
 κρατούμενους, βάζανε τους φυλακιεμένους
 βγα' κελιά τους, αλλά αυτά τα κελιά
 είχαν μέρα από ηο φυλακιεμένους.

Όταν λοιπόν βολιμάτρε το αυτοκίνητο
 είχαν βάλει βγα' κελιά οδους τους κρα-
 τούμενους και βλέπανε από τις πόρτες.

Δίνουν οι Σταδοί φέρι και κατέβαζουν
 τη μαλιά, μετά πταν η Πιπίτσα,
 δίνουν και βε αυή το φέρι να κατέβει,
 αυή δεν το δεήτηκε και πιδνε μόν
 τος, το' ιδιο και εγω και η Ιβήνη. Τον
 πατέρα μας τον βοήθησαν μαζί πταν
 γαίλια. Τέλος μας ήταν βε ένα κελι'
 γεμάτο γυναίκες. Μας βάλανε τα πράγματα
 μας κοντά βτην πόρτα. Τον πατέρα
 μας τον βάλανε με τους άντρες.

Μέρα στο κελι' ήταν, του Γιάννη
 Ζουφίρη η μητέρα, η αδελφές του Ευρυόλη-
 Μαρία-Ζουφίτσα του Γιώργου ^{Παφού} Μπαφού η
 μητέρα, η μητέροι του Γιάννη Ζουφίρη, η
 γυναίκα του και η αδελφή του. Του Βέλου

οι τρεις αδελφές και ο πατέρας του
και αδελφός του και πολλές φωνές άλλες
τρεις κοπέλες, η Λουκία, Παρουβενούλα
και Ευρυκλεία.

Όλες αυτές από τον Τάτανο τις είχαν
πάρει, από τα κληματα του Σουφούλη η
οικογένεια ήταν από ^{ως} της Μανωλάτες.

Αυτές οι φυλακές ήταν αποθήκες κοπτικού,
στο κατώ πατώμα ήταν μέχρι 10
βεγαίλα κελιά. Στο πάνω πατώμα τα
γραφεία, ο ματρός και τί άλλο δεν ξέρω.
Στο μέσο μία μαρμαρίνη οκάλα που
είχε ένα ωραίο μπαλκόνι.

ξ και έτσι άρχισε μια κουρνιαχτάρι περιπέτεια.
Κάθε πρωί έβγαινε στο μπαλκόνι ένας
σταλός και διαβαζε τον κατάλογο.
Πρώτα άρχισε από τις γυναίκες. Πρώτη
ήμουνα εγώ στον κατάλογο. Μαρία
Ζαΐφη, Πιπίτσα Ζαΐφη, Σοφία Ζαΐφη, Κοιβάνα
Καλοβίτη, την μαμά την φωνάζουν με το
πατρικό της, επιθεω. Μετά άρχισε τις
αλλες. Κάθε πρωί περνούσε ο νοσοκόμος
και φώναζε για τον ματρός Πολλές
τηγανούλες, εγώ από την βενεζουέλα

μου έβγαλα στο κεφάλι μου έναν με-
 γάλιο κολλήτρο που δεν μπορούσα ούτε
 να βάλω το κεφάλι μου στο μαξιλάρι
 να ονέβω στο ματρώ αδύνατο. Ήταν φυλακί-
 στον κρατούμενο ένοι αγόρι 15 χρονών
 το λέγανε Ζεζέλιο. Ήταν πολύ καλό παιδί,
 δεν ήταν Σαμιώτης. Αυτό το παιδί έκοινο
 πολλά θετήματα σε όλους τους φυλακισμένους
 το ψωμί και το παρακάλεβα, και
 πηγαίνο στην κουζίνα με μια κορβαίνα
 και μου έφερνε ζεστό νερό και έκανα
 ποδιές κομπρέσες, και έτσι άνοιξε και
 βγά, βγά πέρασε. Κατά τα άλλα δεν αρρώστησα
 ούτε εγώ άλλη φορά ούτε καμιά μας.
 Τώρα από φαγητό μας δινανε 1 μικρό
 ψωμάκι που το λέγανε λούτινο. Ήταν
 πιτσουρο ήταν, αλλά το χρώμα του βάν
 ροίβα. Αυτό δεν τραγούσανε καθόλου. Επίσης
 μας δινανε όμπρια βούττα. Από πάνω
 ήταν γέλιο μπαμπουρες, έπρεπε να
 το καθαρίσεις πρώτα και μετά να
 φας. Τα πράγματα από αυτή την
 πλευρά ήταν φοβερά. Η ματιά κοιτάδαυνε
 πως λίγο προήσαν τα πόδια της. Η

Ιέρηνη, αυτή που ήσουν 15 χρονών δεν
 μπορούσαμε να την κάνουμε καλά από
 την πείνα. Η Ελένη τι να μας στείρα^{ει}
 που ούτε και αυτή δεν είχε και
 δεν μπορούσε να έρθει και στο Βαθύ.
 Όταν πέρασε λίγος καιρός άρχισαν
 από έφη και έφεραν φαγητό του
 Λαφίρη την οικογένεια, του Παύλου την
 μητέρα, την οικογένεια Σοφούλη, και
 βέ όλες τις άλλες. Σε μας τιποτα,
 όλες τρώγανε καλά, εμείς τις βλέπαμε.
 Μια μέρα πήγα στην πόρτα, στον θάλαμο
 του πατέρα μας και βλέπω τους
 φίλους του Ιπποκράτη, που και αυτά^{λοι}
 ήταν φυλακισμένοι, και τρώγανε. Είχαν
 ανοίξ^{ει} ένα τραπεζομάντιλο και είχαν
 επάνω από όλα τα καλά. Ο καθένας
 ο πατέρας μας τους έβλεπε. Ούτε μισωδιά
 δεν του δινανε. Βλέπω τους λέω, «έδεις καλο-
 περνάτε». Αυτοί δεν θα το ξεχάσω βέ
 όλη μου τη ζωή.

3 Το πρωί βράσανε τους άνδρες έφη
 για αρμεστή ώρα. Μετά βράσανε ψέμα
 βρά κελιά τους άνδρες και βράσανε